

Af Poulsgaard (FP) m.fl.
(Fremsat 8/11 85).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Fremskridtspartiets forslag går ud på, at amtskommunerne og statsamterne skulle nedlægges den 1. januar 1987. Af bemærkningerne til forslaget kan jeg se, at forslagsstillerne tænker sig, at amtskommunernes opgaver fremover skal løses lokalt, eller at de, hvis det ikke kan lade sig gøre, skal overgå til centraladministrationen.

Jeg har allerede tidligere tilkendegivet regeringens holdning i denne sag. Jeg synes principielt, at der bør være så få led som muligt i den offentlige administration. Så langt tror jeg vi kan være enige. Men jeg mener ikke, at tiden er inde til mere konkret at arbejde med tanken om at afskaffe amtskommunerne. Jeg har tidligere sagt det også her fra folketinget, at vi ikke nu skal i gang med en ny grundlæggende strukturændring af hele vores kommunale system. Fornyelse kan være godt af og til, men man skal nu altså ikke omkalfatre tingene ustandselig.

Noget andet er, at der ved kommunalreformens var alt for meget, som stoppede i amtskommunerne, som jeg også tidligere har givet udtryk for, og det er min og regeringens holdning, at opgaverne som udgangspunkt bør løses i primærkommunal regie, nemlig så tæt ved borgeren som muligt. Kun hvis de ikke kan klares dér, bør amtskommunen tage over, og i sådanne tilfælde bør amtskommunerne yde støtte og hjælp til kommunerne snarere end direkte overtage opgaverne. Jeg gentager: vi skal ikke omkalfaltre hele vores kommunale system, men vi skal søge at gøre det bedre, end det er i dag.

Hvis vi skal forsøge at gøre det bedre, skal vi til stadighed se på, om vi har den rigtige opgavefordeling mellem stat, amter og kommuner. Staten må være villig til at lægge flere opgaver ud til amtskommuner og kommuner, men amtskommunerne må sandelig også være klar til at slippe opgaver, som bedre løses i kommunerne.

Til illustration af, hvad jeg mener, kan jeg nævne sundhedssektoren. Hovedsynspunktet bag de initiativer, som regeringen arbejder

med på det område, er, at de sundhedsmæssige opgaver skal løses så tæt på den enkelte borger som muligt.

Det er et godt, ordentligt og generelt regeringsprincip, og det betyder, at en række opgaver, der i dag henvises til sygehusene, i fremtiden skal løses af de praktiserende læger, hvilket vil sige, at kommunerne så meget stærkere må ind i billedet, også fordi det er nødvendigt, at vi får et meget tættere samarbejde i gang mellem den praktiserende læge, hjemmesygeplejen, sundhedsplejen og hjemmehjælpen. Det er nødvendigt, for at vi kan få et så sammenhængende system ud af det som muligt, at dette tættere samarbejde kommer i gang både på det helt lokale niveau og mellem kommunen og amtskommunen i denne sag.

Man kunne bl.a. tænke sig, at amtskommunerne overflyttede midler fra deres egen kasse til kommunernes kasse for at løse en del af sundhedsopgaverne lokalt i stedet for ved brug af sygehuset. Dermed ville vi i høj grad styrke hele det forebyggende arbejde. Det ville jeg finde overordentlig væsentligt, og det er efter disse tanker, vi arbejder i ministeriet i øjeblikket.

Statsamternes fremtid blev drøftet her i folketinget i 1980 på grundlag af en redegørelse fra den daværende indenrigsminister. Der var dengang tilslutning i folketinget til at opretholde statsamterne og i det væsentlige med de hidtidige opgaver. Opfattelsen var dengang, at statsamterne har løst deres opgaver tilfredsstillende, og at det til trods for grundige overvejelser herom ikke havde vist sig muligt at pege på bedre eller billigere måder at få løst disse opgaver på, og statsamterne har da også siden fået tillagt flere opgaver på det familieretlige område.

Regeringen har til gengæld tilkendegivet, at eventuelle nye opgaver til statsamterne i det væsentlige bør søges afgrænset til netop det familieretlige område, således at vi ikke får opbygget en stor parallel administration på amtsplan; det kan vi ikke holde til.

Når det i bemærkningerne til det foreliggende forslag specielt anføres, at de familieretlige sager bør afgøres af underretterne, kan jeg oplyse, at redegørelsen i 1980 gav udtryk for, at man burde bevare muligheden for at vælge mellem domstolsbehandling og administrativ behandling i sådanne sager. Sagsbehandlingen ved retterne vil typisk bli-